

LUCKY

Σκηνοθεσία: Τζον Κάρολ Λιντς
Σενάριο: Logan Sparks, Drago Sumonja
Ηθοποιοί: Χάρι Ντιν Στάντον, Ρον Λίβινγκστον,
 Τομ Σκέριτ, Ντέιβιντ Λιντς.
Φωτογραφία: Tim Suhrstedt
Μοντάζ: Slobodan Gajic
Ήχος: Michael Baird
Μουσική: Elvis Kuehn
Χώρα: Η.Π.Α. (Έγχρωμο)
Διάρκεια: 88´

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

-Haifa International Film Festival 2017, Βραβείο Federa στον John Carroll Lynch.
 -Locarno Inter/nal Film Festival 2017, Βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής στον J.C.Lynch.
 -Βραβείο Κοινού στο 58ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 2017
 -Η Διεθνής Επιτροπή τίμησε με ΠΡΩΤΗ ΕΙΔΙΚΗ ΜΝΕΙΑ τον ηθοποιό Χάρι Ντιν Στάντον «για το τελευταίο του χαμόγελο» στην ταινία «LUCKY», 58ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσ/νίκης 2017.
 -9 Υποψηφιότητες.

Ιδανικό κύκνειο άσμα για τον σπουδαίο Χάρι Ντιν Στάντον, ο οποίος δίνει μία από τις συγκινητικότερες

ερμηνείες του, σε μια χαμηλότονη, βαθιά φιλοσοφημένη δραματική κομεντί πάνω στο νόημα της ζωής, σφιχτοδεμένο με αυτό του θανάτου.

Ο Harry Dean Stanton στην ερμηνεία της ζωής του! Μοναχικός υπέργηρος και φανατικός καπνιστής κάουμποϊ σε ξεχασμένη γωνιά της Αμερικής. Τρυφερό, φιλοσοφημένο, μινιμαλιστικό (Δ. Δανίκας).

Ο Lucky είναι ένας 90χρονος άθεος, που υπερασπίζεται παθιασμένα την ανεξαρτησία του και σε σύγκριση με τους συνομήλικούς του, έχει ζήσει μια πραγματικά «γεμάτη» ζωή. Καθώς νιώθει ότι πλησιάζει προς το τέλος, ο Lucky ξεκινά ένα ταξίδι αυτοαναζήτησης.

Ο 90χρονος Λάκι ζει την αργόσυρτη καθημερινότητά του σε μια κωμόπολη των νοτιοδυτικών πολιτειών. Τίποτα δεν μπορεί να διαταράξει τη ρουτίνα του, μέχρι που μια ξαφνική λιποθυμία τού αποκαλύπτει πως έχει πια... γεράσει.

Η ταινία ακολουθεί το πνευματικό ταξίδι του καθώς και τους εκκεντρικούς χαρακτήρες που κατοικούν στην μικρή πόλη του, στη μέση του πουθενά, κάπου στην Αμερικανική έρημο.

Το σκηνοθετικό ντεμπούτο του διακεκριμένου ηθοποιού John Carroll Lynch, «LUCKY», είναι μια επιστολή γεμάτη αγάπη για τη ζωή και την καριέρα του Harry Dean Stanton και την ίδια στιγμή ένας διαλογισμός για τη μοναξιά, την πνευματικότητα, τη ζωή και τις ανθρώπινες σχέσεις. Στην ταινία εμφανίζεται και ο σκηνοθέτης David Lynch, ο οποίος υποδύεται τον φίλο του Lucky.

Ηθοποιός με συναρπαστική διαδρομή στο αμερικανικό σινεμά, αλλά με ελάχιστους πρωταγωνιστικούς ρόλους, ο Χάρι Ντιν Στάντον ευτύχησε να αποχαιρετήσει στα 91 του τον μάταιο τούτο –και τον μαγικό της θόνης– κόσμο με ένα συγκινητικότατο κύκνειο άσμα. Τον ρόλο του Λάκι, ενός ακμαίου και μοναχικού ηλικιωμένου ο οποίος ζει την αργόσυρτη καθημερινότητά του σε μια κωμόπολη των νοτιοδυτικών πολιτειών. Με την πρωινή γυμναστική του, τον καφέ, τα τσιγάρα και το σταυρόλεξό του, τα παιχνίδια γνώσεων στην τηλεόραση και τη βόλτα μέχρι το γειτονικό μπαρ, όπου, κρατώντας το ποτό του, κουβεντιάζει περί ανέμων και υδάτων πάντα με τους ίδιους φίλους. Όλα δείχνουν πως τίποτα δεν μπορεί να διαταράξει τη ρουτίνα του, μέχρι που μια ξαφνική λιποθυμία τού αποκαλύπτει πως έχει πια... γεράσει. Γεγονός που γίνεται η αφορμή για να φιλοσοφήσει τη ζωή με απρόβλεπτο τρόπο, ο οποίος μετατρέπεται σε σκηνοθετικό ντεμπούτο του 54χρονου ηθοποιού Τζον Κάρολ Λιντς, επίσης βετεράνου καρατερίστα («Gran Torino», «Zodiac», «Το Νησί των Καταραμένων»), σε μια χαμηλότονη, απόλυτα cool και βαθιά φιλοσοφημένη κομεντί.

Για τον μοντέρνο θεατή (του multiplex) το «Lucky» μοιάζει να κινείται με ταχύτητα χελώνας, σαν εκείνης του πρώτου και του τελευταίου πλάνου που πηγαινοέρχεται στην έρημο. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για την ιδανική αφηγηματική ταχύτητα μιας ιστορίας βγαλμένης από την αληθινή ζωή, η οποία περνάει από τα πλέον σημαντικά (οι αναμνήσεις του Τομ Σκέρριτ από τον πόλεμο) έως τα πλέον ασήμαντα προβλήματα (η χελώνα που δραπέτευσε), για να αποκτήσει αληθινό νόημα μόνο μπροστά στο θάνατο. Αυτόν αντιλαμβάνεται αιφνιδιαστικά ως αναπόδραστη πραγματικότητα ο Λάκι και προσπαθεί να τον αντιμετωπίσει «ρεαλιστικά». Ο Τζον Κάρολ Λιντς τον βοηθάει με μια ζεν στωικότητα, έναν αμερικανικής νοοτροπίας αποπλιστικό ορθολογισμό, ευρηματικό χιούμορ και μια αποτελεσματική κινηματογραφική απλότητα. Αυτήν που μπορεί να λέει τις σπουδαιότερες υπαρξιακές αλήθειες με τρεις φράσεις, ένα χαμόγελο και μουσική υπόκρουση το «I see a darkness» του Τζόνι Κας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Μια ταινία-αφιέρωση στον Χάρι Ντιν Στάντον. Στην τελευταία του κινηματογραφική υπόκληση υποδύεται τον 90χρονο Λάκι, σε ένα ρόλο-αναφορά στους μονήρεις, τραυματισμένους ήρωες των ταινιών «Παρίσι, Τέξας», «Straight Story» και «Ατίθαση Καρδιά». Με τον Ντέιβιντ Λιντς σ' έναν χαρακτηριστικό ρόλο.

Το σκηνοθετικό ντεμπούτο ενός από τους σημαντικότερους καρατερίστες του αμερικανικού σινεμά ακολουθεί το γεωγραφικό και πνευματικό ταξίδι ενός ηλικιωμένου άθεου προς την αυτογνωσία, την αποδοχή της θνητότητάς του και της ανάγκης για επαφή με άλλους ανθρώπους.

Στον τελευταίο μεγάλο ρόλο της καριέρας του, ο Χάρι Ντιν Στάντον υποδύεται τον 90χρονο Λάκι, ο οποίος μας συστήνει καθώς μας αποχαιρέτα μια σειρά από μοναδικούς χαρακτήρες που αποκαθιστούν τη χαμένη πίστη μας στην ανθρωπότητα.

Lucky ή πώς το ασήμαντο γίνεται σημαντικό

Ούτε πρωτότυπο είναι ούτε σοφό ό,τι λέει. Είναι όμως αποπλιστικό. Σαρκαστικό, οξυδερκές, περιβάλλεται από ένα κράμα παραδοξότητας και παραξενιάς που συμβαδίζει με την ηλικία του. Ο Λάκι είναι 90 χρόνων, ζει σε μια μικρή πόλη κάπου στην Αριζόνα, μοιάζει με τους κάκτους που τον περιβάλλουν, στεγνός και άνυδρος, ανθεκτικός.

Οι πρώτες κινήσεις της ημέρας είναι να ανοίξει το ρα-

διόφωνο και να κάνει κάποιες τυποποιημένες ασκήσεις φορώντας τα εσώρουχά του. Τα πολύ λιγνά πόδια του, στα πλάνα της έναρξης της ταινίας, δίνουν το αίσθημα της ευθραυστότητας αλλά και του ρεαλισμού. Εξάλλου το «it's realism» είναι μια από τις αγαπημένες εκφράσεις του που επαναλαμβάνει τακτικά, συμπληρώνοντας προς επίρρωση: «Υπάρχει».

Ο «Lucky», η 88λεπτη ταινία του Τζον Κάρολ Λιντς δεν είναι απλώς ένα homage στον συνομήλικό με τον ήρωα πρωταγωνιστή του Χάρι Ντιν Στάντον. Είναι ένα βλέμμα σχεδόν ευφορικό σε αυτή την ηλικία που συναρθεί με έναν άλλον κόσμο. Ο Λάκι δεν κάνει απολογισμούς βαρείς ή μελαγχολικούς. Δεν αφήνει κανένα περιθώριο για δυστυχείς αποτιμήσεις. Βετεράνος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, συστήνεται απλώς ως ο «Λάκι», προσθέτοντας «ήμουσι μάγειρας». Δεν έκανε οικογένεια, η μοναξιά αναβλύζει στο κάθε τι που κάνει, στην κάθε κίνησή του. Εξάλλου, υποστηρίζει πως μόνοι ερχόμαστε, μόνοι φεύγουμε από τη ζωή και πως το «alone» (μόνος) συντίθεται από το all - one (όλα - ένας). Τηρεί απαρέγκλιτα την ημερήσια ρουτίνα του, που δίνει σχήμα στο 24ωρό του. Μετά την πρωινή γυμναστική, φοράει καουμπόικες μπότες και καπέλο, επισκέπτεται το καφέ της περιοχής, λύνει σταυρόλεξα, ανταλλάσσει μερικές φράσεις με τους σταθερούς θαμώνες, επιστρέφει σπίτι, παρακολουθεί ανελιπτός τηλεπαιχνίδια, πηγαίνει στο μπαρ για να συναντήσει τους δυο φίλους του. Αποφεύγει τις φλυαρίες θεωρώντας ότι «ένα πράγμα είναι χειρότερο από την αμήχανη σιωπή. Η small talk (συμβατική, φιλοκουβέντα)».

Η –ας πούμε– ανατροπή συμβαίνει με μια ανατιολόγητη πώση του μέσα στο σπίτι. Θα πρέπει να αρχίσει να «προετοιμάζεται για το αναπάντεχο», όπως αφήνει να εννοηθεί και ο γιατρός.

Ο σπουδαίος Χάρι Ντιν Στάντον λίγο αφότου γύρισε το «Lucky» έφυγε από τη ζωή (μέσα Σεπτεμβρίου του 2017), πριν δει την ταινία να προβάλλεται στις αίθουσες. Είναι σαν μια μικρή, ελλειπτική νουβέλα, για την καθημερινότητα ενός συνηθισμένου ανθρώπου, στην κόψη ζωής και θανάτου. Τίποτα δεν σταματάει, τίποτα δεν επιβραδύνεται ή αναιρείται. Το αντίθετο. Οσο υπάρχει ο Λάκι μπορεί και να μεταμορφώνεται* μπορεί να προσπαθεί να αγκαλιάσει, άγαρμπα γιατί δεν ξέρει πώς, μια κοπέλα που τον νοιάζεται σαν κόρη του* μπορεί να τραγουδήσει ένα δημοφιλές μεξικάνικο τραγούδι σε ένα παιδικό πάρτι που τον προσκαλούν, εντελώς απροσδόκητα, αιφνιδιάζοντας τους πάντες. Γιατί η ραγισμένη φωνή του έχει πάθος και συγκίνηση τόσο, που δημιουργεί κοινότητα αισθημάτων. Συμμετέχει* ίσως και για πρώτη φορά στη ζωή του. Οχι ότι δεν ενδιαφέρεται για τους φίλους του ή δεν έχει τις δικές του ιστορίες να εξομολογηθεί. Αλλά «συμμετοχή»; Του είναι ξένη, άγνωστη γλώσσα.

Η ταινία κινείται ανάμεσα στο ύφος του Τζιμ Τζάρμους και του Ντέιβιντ Λιντς (εμφανίζεται μάλιστα ο Λιντς ως θαμώνας του μπαρ). Ομως δεν είναι η σινεφιλική διάσταση που την καθιστά αξιανάπητη. Ούτε ο –εξαιρετικός– συντονισμός σεναρίου και μουσικής (κυρίως τραγούδια του Τζόνι Κας). Είναι η σχεδόν θεραπευτική θάλπωσή που αναδίνει. Η απανοχηποίηση αυτού που θεωρούμε «ασήμαντο», η απαλλαγή από το φορτίο «τι αποτύπωμα αφήνω φεύγοντας από τον κόσμο αυτό». Γιατί η ερημία, ο φόβος, η μοναξιά, μπορούν να είναι και η συγκολλητική ουσία, ό,τι μας συνέχει και μας ενώνει. «Είναι ρεαλισμός. Υπάρχει».

ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΝΑΚΗ

JOHN CARROLL LYNCH

Γεννήθηκε το 1963 στο Boulder, Colorado. Είναι κυρίως ηθοποιός. Ερμήνευσε τον πρώτο του σημαντικό κινηματογραφικό ρόλο στο βραβευμένο με Όσκαρ Fargo (1996) των αδελφών Κοέν. Έκτοτε εργάζεται ως ηθοποιός σε ταινίες, στην τηλεόραση και στο θέατρο, έχοντας υποδυθεί μια εντυπωσιακή γκάμα χαρακτήρων. Με περισσότερες από 50 συμμετοχές σε ταινίες, ο Λιντς έχει συνεργαστεί με σκηνοθέτες όπως ο Κλιντ Ιστοντ, ο Μάρτιν Σκορσέζε και ο Ντέιβιντ Φίντσερ.

Το Lucky αποτελεί το σκηνοθετικό του ντεμπούτο.